

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

Cap. XIII. Periculum esse in modis vitæ, extraordinarijs: & nostras
electiones versari debere circa ordinarios.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39637

CAPVT XIII.

PERICVLVM ESSE IN MODIS VITÆ
extraordinarijs, & nostras electiones versari debere
circa ordinarios.

QUAMVIS extraordinariæ vitæ rationes, de quibus pro-
ximo capite actum est, habeant prædictas ibi excellentias:
non est tamen dubium, quin sint ex se magis periculose,
habeantque plures occasiones magnarum illusionum, &
deceptionum Satanæ, qui non raro a transfigurari se in ange-
lum lucis, vt superbos decipiat, deducatque in infernum,
per aliquam non ita tritam & vîratam semitam, quam ipsi, regia & trita
via, quæ securior erat, relicta, breuiorem & certiozem existimabant. Hanc
viam tenent, qui sunt addicti nouis reuelationibus, suspensionibus & rap-
tibus; & qui nouas vitæ asperitates adinueniunt, non vîratas in vestitu, ci-
bo, & modo agendi cum hominibus, vt eos quasi suspensos teneant, & ab
eis in honore habeantur; & reliqui omnes, qui à proprio spiritu ducti sub
maiori sanctitatis prætextu, à regia & trita via recedunt, vt nouam à pro-
prio superbo iudicio adinuentam, sequantur. Quorum calamitas depicta
est in lamentabili illo casu, quem refert Ieremias Propheta b *obloginta vi-*
rorum, qui venerunt de Sichem & de Silo & de Samaria, in habitu pœnitentium
extraordinario: *rasi barba, & scissis vestibus & squalentes & munera & thus*
habebant in manu, vt offerrent in domo Domini. Quos cum impius Ismael a lon-
gè vidisset, egressus est in occursum eorum, incedens & plorans, & inuitauit vt cum
ipso irent ad Godoliam Chaldæorum gubernatorem in Masphat. Qui cum
venissent ad medium ciuitatis, interfecit eos Ismael, exceptis decem viris, qui mor-
tem euaserunt, dicentes, se habere magnos thesauros in agro absconditos.
Sunt enim hi homines figura valde similis eorum, qui audent ambulare
per semitas valde singulares, cum inani suarum virtutum ostentatione.
Radunt barbam externis humiliationibus; scindunt vestimenta ieiunijs
& pœnitentijs corporalibus; dona & thus ferunt in manibus, facientes
opera & orationes publicè, vt ab omnibus videantur: qua ratione ipsi
met prouocant contra se Dæmones. Nam, vt Sanctus Gregorius au-
depradari desiderat, qui thesaurum publicè portat se via. vana enim illa o-
stentatione latrones prouocat, Dæmones scilicet tentatores, vt eum ag-
grediantur, & in graua peccata deturbent. Qui nonnunquam astute id
faciunt, fingentes se amicos & socios, & inducentes ad res magis glorio-
sas; vt sic eos præcipitent in abyssum superbæ, & confidentiæ propria

2. Cor. 11.
14.Periculosa
sunt extra
ordinaria.

b Iere. 41. 5.

Illusiones
Dæmonū.tomil. 11. in
Euangel.

quos, cum maximè securos sese existimant, iugulant, & in infernum precipitant: nisi Dominus noster cælesti luce in medio illo periculo existentibus oculos aperiat, quemadmodum decem illis viris qui mortem euaserunt dicentes, se habere thesauros in agro absconditos. Qui enim hi sunt thesauri, (ait Sanctus Gregor.) nisi opera veræ pœnitentiæ, quæ cum non videatur oculis corporis, abscondita est in agro cordis: & per eam euadunt pœnas, qui suos agnoscunt errores.

Lib. 1. Moral. c. 19.

Ita multi ex Doctõribus Hebræis.

Communis sequere, vita singularia.

c. Matt. 13. 44.

Via pœnitentiæ secuta.

QVOD si interpretari velimus, octoginta hos viros rectâ intentione habitum illum pœnitentium induisse, & munera sua tulisse: etiam in hoc ipso ostenditur periculum, de quo nunc agimus. Nam illi securi omninò per suam viam pergebant ad templum Domini, quod erat alias in Ierusalem: (necdum scientes fuisse à Chaldæis destructum.) At impostor ille Ismael abduxit ex via, ac deduxit in Masphar, vbi erat quoddam oratorium & altare priuatum, dicens illis, quòd ibi possent munera sua offerre ac de suis negotijs cum Godolia conferre: & tunc deceptos, vitâ priuauit. Quæ autem tragœdia hæc est, nisi eorum, qui cum viam regiam & veram tenerent pœnitentiæ & orationis; gressus que suos ad templum Dei quod est in Ecclesia dirigerent, decipiuntur à Satana, specie qua iam boni alicuius apparentis: ac deducuntur ad priuata Oratoria, vitæ que rationes singulares, vt liberiùs tutiusque eos perdat? Propterea aptè conuenit huic tentatori nomen *Ismael*, quod significat *exauditionem Dei*, eò quòd fraudes suas occultet, aſſerens, viam, quam docet, aptiorem esse, & magis compendiosam, vt Deus eos exaudiat; thusque ac dona quæ in suis manibus portant, acceptet. Sed illi decem fuerunt ipso prudentiores, qui aduertentes, se à recta via aberrasse, constituerunt in eam redire, quam reliquerant, dicentes se in patria sua thesauros habere absconditos in agro; media scilicet certa ac secuta pœnitentiæ ac religionis Christianæ, quam Christus Dominus Noster c. *thesauro in agro abscondito* comparauit. Nam in specie externa est tanquam ager pluribus communis; interiùs autem rara est ac preciosa, ob singularem, quam in se occultam habet, sanctitatem. Externa illa specie, quæ communis est, conseruat humilitatem; interiori autem præstantiâ auget Sanctitatem. Et qui hanc viam deseruerit, procul dubio decipietur à Dæmone, siquidem deceptus iam est à proprio spiritu superbo, qui ordinarias & communes vias contemnit, vt inuilitas & extraordinarias sequatur, propter quas laudari magnique fieri ab alijs possit.

§. 1. De ingenijs excelsis & arrogantibus.

PERPENDIT pulchrè hæc prædicta S. Gregorius Nazianzenus in præclara illa homilia, quam habuit contra ingenia excelsa & arrogantia, quæ res novas & non vlitatas, nec à Maioribus dictas adinueniunt, tam in doctrina, quam in moribus, contemnentes antiquas, quas eorum maiores triuerunt; aut etiam nunc reliqui fideles tenent: iudicant enim, exiguam esse virtutem communem, quam sequuntur homines; & vile esse ingenium, quod satis sibi existimet, eas veritates nosse, quas alij nouerint. Et quemadmodum superbi huius mundi, non sunt contenti vestimentis & habitu ordinatio, quo reliqui ipsis pares vtuntur, sed nouum modum adinueniunt, vt inter cæteros emineant, & singulares sint: ita hi superbi, & inanis gloriæ captatores, non sunt contenti communibus & tritis moribus ac doctrinis, quæ ab antiquitate & vsu maiorum auctoritatem acceperunt; sed alias viuendi ac sentiendi rationes inusitatas inueniunt, quibus videantur posse alios excellere, Pharisaum illum imitantes qui iactabat: *a non sum sicut ceteri hominum*, quia multa facio, quæ illi non faciunt: & hac ratione, ait Sanctus Gregorius Nazianzenus, reliquos contemnunt, & nihili ducunt. Hinc igitur inchoare debet eorum superbiæ curatio: *noli*, inquit, *ignominâ afficere consuetâ: noli venari noua quo inter plurimos excellas. Melior est portio parua, cum securitate, quam magna, cum anxietate*, ob periculum scilicet pereundi, cui te exponis. Attende illud Sapientis: *b noli esse iustus multum: neque plus sapias, quam necesse est, ne obstupescas*, cuius hic est sensus, si inanis excellentiæ desiderio motus non es contentus iustitia & scientia communi & ordinaria, sed conaris iustior & sapientior esse cæteris, obstupesces, & incidis in deliria, qua hostis Daemon accurret, vt te decipiat: Deusque hanc permittit deceptionem in tuæ superbiæ pœnam.

ΑΔΗΛΟΝ, quis prudens, cum possit viam tenere regiam & tritam, certam ac valdè securam, quam tenent omnes: velit solus ire per semitam non tritam, & periculosam, per quam nemo proficiscatur? Hoc enim est velle perire, aut in vanum laborare. Si igitur potes in cælum peruenire regia & trita veritatum & consuetudinum antiquarum via, quam tenuerunt Sancti, & Doctores Ecclesiæ: vt quid noua quaris diuerticula? *tu quid salute manus quaris?* Nam, si etiam honorem, perdis vtrunque: & si alij adulationibus te facient euanescere: alij murmurationibus te deiciant: iudicantes, te hypocritam, & illusum, quem vident pergere viam paruum tritam & valdè difficilem: cuius finis fortè erit infernus. Expedit ergo regiam tenere viam, per quam multi affecti sunt salutem, & magna

Homil. de
modestia in
Disputatio.
seruanda.

Antiqua
semper cal-
canda.

a Luc. 18. 11.

Idem S. Gre-
gor. lib. 5.
Moral. c. 18.

b Eccl. 7. 17.

2.

Regia via
incedito.

Nazianze.
supra.

Dei dona: qui egregia donat; & per communia saluare noui. Ita ut, quod sunt communia, non desinant esse preciosa.

3.
Sacramen-
torum ma-
ioris com-
munis est.

Quod si velis hoc ipsum clarius videre, respice ad præcipua Sacramenta, in quibus noster Saluator totum nostrum remedium collocauit. Quid enim est in mundo magis commune, quam aliquid aqua naturalis, sicut ex fonte aut puteo accipitur? Hac igitur & non alijs angelicis aquis conficitur Sacramentum Baptismi, per quod Deus iustificat, & admittit ad ius suæ gloriæ. Et quid magis ordinarium quam frustum panis, & particula vini, quæ sunt commune hominum alimentum? At sub eorum accidentibus latet res preciosissima omnium, quas Deus habet in cælo & in terra, corpus scilicet & sanguis Unigeniti sui: quo alit perficitque te illustrissimis gratiæ suæ donis. An non igitur hac ratione te monet, ne res communes & ordinarias contempnas, in quibus ipse res aded preciosas deposuit?

4.
c Eccl. 9. 14.
Amicus an-
tiquus ser-
uandus.
Rabanus &
Iansenius.

MEMOR etiam esto, non sine mysterio dixisse Sapiensem, *cne derelinquas amicum antiquum: nouus enim non erit similis illi: vinum nouum, amicus nouus*: est enim instar musti non coacti, de quo nescitur, quale sit futurum. solet enim initio esse dulcius: sed paulò post acescit: at antiquus amicus est tanquam vinum vetus, iam detæcatum, proprio suo comamodo sapore perfectum, quod potest vtiliter delibari, & bibi. Qui autem sunt amici antiqui, nisi Sancti Patres, & Doctores Ecclesiæ, qui nos præcellerunt? Et quod est vinum vetus, nisi consuetudines & antiquæ doctrinæ, quas illi seruarunt, & coluerunt: quæ & purificatæ, & conditæ satis sunt, ut sine periculo possint conseruari?

5.
d Luc. 5. 39.
Leges nouæ
suspectæ.

c Prou. 22.
28.

At nouæ sunt tanquam vinum nouum, nam initio dulces videntur, veræ ac sanctæ, postea verò in acetum & falsitatem conuertuntur. d *Nemo* (ait CHRISTVS Dominus) *bibens vinum vetus, statim vult nouum, dicit enim: vetus melius est*. Si igitur potes habere vetus veritatis & sanctitatis vinum, cur vis nouo inebriari, sensumque tuum amittere? Noli esse nimium iustus, *ne obstupescas*: hoc est, tali haustu sensum amittas, si stuporem tibi adferat, aut torporem in rebus agendis, qui tuam cruciet conscientiam. e *Ne transgrediaris*, ait Sapiens, *terminos antiquos, quos posuerunt Patres tui*. Patres nostri fuerunt Apostoli & Doctores, & sacrarum religionum Fundatores, qui filijs suis præscripserunt modum sentiendi, & operandi, quem tenere deberent. Noli novos alios modos inuenire: si enim non eadem via pergas, qua illi, non venies ad locum, in quo illi sunt. Quis te aded fecit audacem, ut nouas rationes vitæ tuæ adinuenires? *Noli esse lege legalior, nec regula æquior, nec mandato sublimior*, dixit Nazianzenus. melius est, ut legi te conformes; regula dirigaris, teque præcepto accommodes, ac sequaris eam vitæ rationem, quam te

docet

docet Evangelium, non adinueniendo regulas & leges nouas, quæ te ab antiquis & veris retrahant, prætextu illo, vt magis in eis emineas.

ADVERTE quoque quas diuisiones & schismata adferas toti communitati in qua habitas, cum hæc noua excogitas. Hi sunt (ait S. Bernardus) unitatis diuifores: inimici pacis: charitatis expertes: vanitate tumentes: placentes sibi: & magni in oculis suis ignorantes Dei iustitiam: & suam volentes constituere. Et quæ maior superbia, quàm vt vnus homo toti congregationi iudicium suum præferat: tanquam ipse solus habeat Spiritum Dei: vt reliquos post se trahat. vñ illis qui faciunt se proprii iudicij idololatrias, venerantes vitæ rationem, quam sibi adinuerunt, tãquam diuinam: cum sit diabolica, & mundana; eaque decipiunt simplices, vt illos sequantur. Quamobrem seuerissime punientur sicut populus ille, cui Deus per Amos Prophetam dicebat: non parcam in diebus seruiendi desiderijs? Has secas ac diuidis verbis & exemplis singularitatis tuæ; ob dissensionem ac discordiã, quam in eis efficis: vbi enim huiusmodi sunt nouitates, simul etiam sunt partialitates, & factiones: deficiente autem charitate, diuisio sequitur cordis, & mors animæ: & vtrumque tibi tanquam causã tribuetur.

§. 2. *In electione Status non esse refugiendum ad res extraordinarias quas consequi non possimus.*

EX omnibus prædictis intelliges, quod cum alicuius Status, Sortis, aut vitæ rationis electionem facere volueris, non debeas oculos tuos cõijcere in res extraordinarias, quas consequi nõ possis; aut quæ in tuũ cedãt detrimentum, sed in res receptas & approbatas in Ecclesia & Republica in qua habitas, iuxta consilium Sapientis dicentis: *ne erigas oculos tuos ad opes, quas non potes habere: quia facient sibi pennas quasi aquile & volabunt in cælũ, sed prudentia tua pone modũ: eos tantum spirituales diuitias querens scientiarũ gratiarum ac donorum, quas Dominus noster solet concedere diligentibus ac prudentibus, in eis quærendis, alioquin inuenies te deceptum ac defatigatum; eis quæ non obtentis; laboris tui feceris iacturam, eò quod inaniter eas quæsiueris. Conijce oculos in vitas Sanctorum, quibus Dominus noster similes gratias communicauit: gratias quæ agens pro extraordinarijs fauoribus illis exhibitis, eorundem imitare virtutes: hæc enim via est ad obtinendam raram virtutem & sanctitatem, quam illi sunt consecuti. Sunt inquit S. Bernardus vitæ Sanctorum similes conuiujs magnorum Dominorum, in quibus delicati cibi vinaque pretiosa apponuntur in vasis aureis & argenteis. Sed cibi & vina conuiujs proponuntur, vt comedant & bibant;*

6.
Serm. de Resurr. cti.
cc
cc
cc
Singulares communitatem euerstunt.

f. Amos 1. 13.

a. Prov. 23. 3.

Beda hic.

Virtutes imitare signa mirare.

in Serm. de Martino.

*Intus singu-
laris, foris
sectare com-
munia.*

3. h. 40 #
2.
b. 1. Co. 9. 22

c. Eccl. 44.
20.
d. Psal. 140.
10.

c. Cant. 6. 9.

f. Psal. 4. 9.

non tamen permittuntur aurea & argentea vasa secum accipere: quia non fuerunt ad hoc apposita; sed vt conuiuia recrearentur ex eorum pulchritudine, & agnoscerent inuitantis Principis diuitias & excellentiam. Sic etiam Sanctorum virtutes locum tenent ciborum, & preciosorum vinorum, vt eas in nos ipsos traiciamus, & imitemur, ac ex eis proficiamus: miracula autem & extraordinaria dona illis communicata, propterea tantum proponuntur, vt admiremur, & glorificemus Deum, qui talia illis donauit; & animemur ad feruenter ei seruiendum, sperantes quod ex sua liberalitate si ad nostram salutem expedierit, daturus sit nobis cum cibo orbem argenteum; & cum vino poculum aureum: siquidem vtrumque illi est æque facile: quod si non fecerit, non id parcitati, sed alicui alteri eius gloriæ fini tribuendum est. Precipue cum aliquando soleat ipse in testaceis scutellis & vitreis scyphis, cibos & vina preciosiora tribuere potius, quam in argenteis & aureis: vt sapientiæ suæ profunditatem ostendat, qui excellentem valde sanctitatem internam communicet, per media, quoad exteriora, communia & ordinaria: vt ipsius nostri Saluatoris vestigia sequamur, qui docuit nos modum quandam singularitatis, quem omnes optare debemus. Fuit enim *singularis* ipse in virtutibus *internis*, & in operibus spectantibus ad obseruationem legis diuinæ, & consiliorum Euangelicorum, in quibus perfectio summa consistit. In *exterioribus* autem eam vitæ rationem elegit, quæ similis esset ei, quam reliqui homines *communiter* seruabant, in vestitu, cibo, & modo cum eis agendi, exprimens in se: vt S. Thomas perpendit, consilium illud, quod eius Apostolus ab illo accepit, cum dixit: *b. omnia omnibus factus sum, vt omnes lucraret, & facerem saluos*, eum in modum debes te exterius comuni & ordinariæ rationi vitæ accommodare, quæ habent reliqui tibi pares. Studeto autem præcellere & singularis esse, quoad virtutes internas, & opera in quibus consistit perfecta legis Euangelicæ obseruatio, iuxta tui Status rationem, ita vt singularitatem, & nouitatem illam angeli admirentur, & ipsi homines, videntes te singulari quodam, valdeq; perfecto modo, communia aliis opera exercere: vt de te dicatur, quod Sapiens dixit de magno illo Sacerdote, quod *c non esset inuentus similis illi, qui conseruaret legem excelsi* & quod Dauid de se ipso dixit, *d singulariter sum ego donec transeam*, ita enim statuebat, se velle singularem esse in vita, vt non solū subtraheret se cōgregationi peccatorū, sed tepidorū etiā, ac imperfectorū, vt posset e *electus esse sicut Sol*, qui est inter stellas singularis. Hæc singularitas valde tuta via est, magnāq; fiduciā adfert in Deū; & pignora præbet perseueratiæ vsq; ad mortē, iuxta illud eiusdē Dauidis, *fm pace in id ipsū dormiā & requiescā: quoniam tu Domine singulariter in spe constituisti me*, & curam & sollicitudinem meam tibi cum singulari sanctitate seruiendi, remuneraturus sis singulari & certa spe ad regnum tuum perueniendi.